

Ga er niet van uit dat een ander wel weet hoe het zit

Tekst Jos Aarnoudse **Beeld** iStock

Het is in onze kerk voor onszelf soms al moeilijk om het goed paraat te hebben hoe het ook al weer zit. Wie is waartoe bevoegd? Laat staan, dat als je zaken doet met een leverancier of een dienstverlener van buiten de kerk, je ervan uit kunt gaan dat die snapt hoe het in elkaar steekt.

Zolang er meteen betaald wordt, zal het een leverancier of een dienstverlener niet zoveel uitmaken. Als iemand zijn boekje te buiten is gegaan, lossen ze dat in die kerk onderling maar op. Maar als het op rekening gaat, wil je niet in vervelende situaties verzeild raken. Nu speelt dat natuurlijk bij veel meer organisaties. Ja, ik kom voor de voetbalvereniging printen, dat gaat altijd op de maandelijkse rekening. Of: ik wil namens ons bedrijf een bureaustoel bestellen, de rekening kan naar ons kantoor. Hoe weet je eigenlijk als leverancier, dat dit in de haak is. Je weet dat niet, tot het tegendeel blijkt.

In onze kerk zijn het de voorzitter en de secretaris van een college van kerkrentmeesters tezamen (!) die in vermogensrechtelijke zaken de gemeente kunnen vertegenwoordigen. Dit staat zo in ons kerkstatuut, de kerkorde (ordinantie 11, artikel 4). Ondertussen zijn er kosters en scriba's, organisten, dominees of mensen van een kerkkantoor, die van alles moeten aanschaffen of regelen voor de (wijk)gemeente. Die moeten dus een bepaald mandaat hebben om dat te doen. Zolang ze maar blijven binnen de afspraken die daar over zijn gemaakt en binnen de uitgaven die voor hun werk zijn begroot, gaat het meestal wel goed. Maar dan moet je dat dus wel een keer goed afspreken en ook regelmatig in herinnering brengen en zorgen dat ze worden nagevolgd. Je kunt ook wel via een mandaat iemand (het hoofd van een kerkkantoor bijvoorbeeld) tot een hogere limiet dan de 'dagelijkse bestellingen' bevoegd maken. Maar dat moet dan wel verankerd liggen in een besluit van het college van kerkrentmeesters of in een regeling zijn vervat.

Ten aanzien van grotere transacties is het van belang om een wederpartij te informeren over het feit dat alleen een door de voorzitter en secretaris van een college van kerkrentmeesters (samen) ondertekende opdracht rechtsgeldig bindt. Intern hoort daar natuurlijk ook een besluit van het college van kerkrentmeesters aan ten grondslag te liggen, of, als er noodgedwongen snel gehandeld moest worden, dient er een besluit van het college op te volgen. Zodat een voorzitter en een secretaris maar niet met hun tweeën allerlei zaken kunnen regelen. Uiteraard zijn ook de kerkrentmeesters daarbij

gebonden aan hun eigen begroting, zoals die door de kerkenraad is vastgesteld. Als er uitgaven zijn die niet in de begroting zijn voorzien, zal krachtens ons kerkstatuut, de kerkorde, er eerst weer overeenstemming moeten komen met de kerkenraad, en in sommige gevallen ook met het CCBB.

Ondertussen kan een wederpartij vorderen dat aangetoond wordt dat degenen die tekenen ook daadwerkelijk de voorzitter en secretaris van het college van kerkrentmeesters zijn (de bestuurders van een kerkelijke rechtspersoon staan immers niet bij de Kamer van Koophandel geregistreerd, dus daar kan het niet gecheckt worden). Ten aanzien van grote transacties is het dus van belang dat degenen die namens een (wijk)gemeente zaken doen goed markeren, dat er pas sprake is van een opdracht als die schriftelijk namens het college van kerkrentmeesters is bevestigd.

Moet je nu bij al je uitingen (uitgaande e-mails bijvoorbeeld) een soort disclaimer gaan opnemen, waarin je dit allemaal in kleine lettertjes neerzet? Het lijkt me wat overdreven. Maar ik kan me wel voorstellen (zeker in gemeenten met wijkgemeenten) dat ergens op een gemeenschappelijke website enige tekst en uitleg wordt gegeven wie waartoe is bevoegd. Dan kan ieder die op de één andere manier namens een (wijk)gemeente zaken aan het doen is, of zaken aan het voorbereiden is, daar naar verwijzen, als dat van pas komt.

